

Reisebrev.

St. B. 8-8-1930

— Til „Fredriksstad Blad“ fra Olga Bjoner. —

Hamburg 3. august.

Hamburg likte jeg ikke. Riktignok var mottagelsen hjertelig. Da jeg kom til hotellet blev jeg mottat som en længe savnet kjær ven som endelig efter mange farer vender tilbake. Naa ja, tænkte jeg, det kommer vel paa regningen. Og ~~ganske riktig~~ ~~Tyskerne~~ ~~er~~ intet uten vederlag i klingende mynt.

Reisen fra Kjøbenhavn og nedover var straalende. Solskin og høi blaa himmel. Modne akkerer saa langt øiet naar, spettet med flammerøde valmuer. Men bygget er fuldt av ugræs. Meget værre end jeg har set det nogensteds i Norge. En del av kornet er allerede skaaret. Men jeg er forbauset over hvor lite maskiner det er at se. Jeg saa det i Sverige og endda mere i Tyskland. Flate vidder saa langt øiet naar og ytterst sjelden en traktor at se. Folk pløier og harver med hester, og i Tyskland brukes meget okser for redskapene.

Jeg tænkte ved mig selv at hadde det været slike vidder i Norge saa vær sikker paa at Ford hadde gjort forretninger med traktorene sine, ja. For vi kan kjøpe maskiner i Norge.

~~At sette på foten mellem~~ Gedser og Warnemünde og studere sine medpassagerer er en oplevelse. Færgen er i og for sig t helt palads. Nederst i baaten er jernbanevognene. Derover spisesal med plads for over 100 mennesker og saa er det salonger, dæk og greier. Og her trænges saa folk fra alle verdens kanter sammen for 2—3 timer. Hvite mennesker i alle avskygninger. Svarte, brune og gule. Alle sprog summer en om ørene.

Men saa mange malte damer har jeg aldrig set før. Vi er sommetider rystet her hjemme fra bjerget naar vi ser en dame haandtere pudderkost eller læbestift paa en restaurant eller i en jernbanevogn. Men da jeg saa her gjorde, hjelpe mig, ikke stort andet end at male sig hele dagen lang. Jeg la især merke til et par engelske damer som kom paa kupesammen med mig nedover til Hamburg. De sat i hvert sit kupéhjørne og sov og vaaknet bare hver gang matklokken ringte fra spisevognen og saa var det op med malerskrinet. Uten at genere sig trak de op øienbrynene med en svart pensel, brukte en blaa paa øielokkene og en rød paa munden. Saa lidt rødt paa kindene og til slut en sky av pudder. Og saa til matbordet. Munden var riktignok i en miserabel forfatning efter maaltidet. Rødflekket og rar, men saa er det til med skrinet igjen.

Jeg legger merke til de forskjellige ekte (!) par. Somme tider er kona gammel og manden ung og da ser de lutleie ut begge to. Eller, hvad værre er, kona er forelsket, og da er det ekkelt. Er manden gammel og kona ung, er han forelsket og hun gretten. Er de unge begge to er de en glæde for øiet.

Hele Nord-Tyskland er ensformig, flat som en pandekake. Men du verden for akker En hel del er skaret og stakket i vældige stakker. Det eneste som bringer liv i ensformigheten er storkene som spankulerer omkring paa skinnende røde stykker av nogen ben, saa skjærer en kanal sig gjennom landskapet og der svømmer vildænder og gjesser omkring. Ja, og saa blir vi fra kupévinduet vidne til at et hus gaar op i luer. Men det er jo bare trist.

Jeg synes ikke det ser noget videre propert ut paa bondegårdene. Grisebingen like ut for stuevinduene og saa er fjøset bygget i samme stuelængde tækket med halmtak eller ogsaa med skinnende røde taksten, og det sidste er jo vakkert. Vi bygger meget penere i Norge. Ikke noget rart i at tyskerne, som var hos os for nogen aar siden, var forbauset over bondegårdene i Norge.

Vi suser endelig ved 8—9-tiden om kvelden ind paa banegaarden ved Hamburg.

Jeg bor paa Jungfernstieg, en av de mest kjendte gater i Hamburg med utsigt over Alster med sine utallige broer og omgit av træer som subber grenene i vandet. En 2—3 timers tur rundt i byen med «Rundefarth» viser mig hvad som er at se. Mange eiendommelige bygninger, særlig er raadhuset praktfuldt. Men det er noget stivt over byen. Den har ikke Kjøbenhavns brede ynde. Havene er stive, blomsterne strengt og stivt arrangert. Det eneste som virkelig har romantik over sig er Alster.

Jeg fik ogsaa en tur ute paa havnen med alle de hundrede skiber fra alle verdens land. Det norske flag paa en mastetop gjør mig rent rørt. For Norge er dog bedst allikevel. Det faldt sig slik at jeg ogsaa fik bese mig paa amerikabaaten «Hamburg», en av de fineste i verden blev det sagt. Naa ja, naar jeg kommer hjem skal jeg sandelig gaa ombord i en av vore egne amerikabaater saa skal jeg selv bedømme.

Jeg mistet paraplyen min i Hamburg. Den blev stjaalet ret og slet. Forargelig. Jeg sitter paa en bænk paa baaten paa Alster og har paraplyen ved siden. Da jeg skal gaa iland tar en dame den — hun saa ut til at være av middelstanden — og render av gaarde. Jeg efter og roper at det er min paraply. Nei, svarer hun frækt, den er min. Baade kapteinen, billetøren og jeg løper, men hun er forsvundet i folkestimen. Næste dag maa jeg kjøpe en ny og sandelig prøver ikke en anden dame at stjæle den. Men nu har jeg lært. Jeg bruker mig paa hende, først paa tysk, men jeg kan saa faa kraftuttryk paa det sprog og slaar om paa norsk. Naa, det gjør visst samme nytte, for hun lusker skamfuld bort. Jeg erfarer altsaa at de hamburgske damer er hidsige efter paraplyer. Og det ærgrer mig at tænke paa at nu gaar kanske «den lede tyvekvinde» og sprader paa Jungfernstieg med min fine paraply, indkjøpt for anledningen.

En chauffør forsøker, uten at blunke, at snyte mig for 50 pfennig. Saa blir han sint, da jeg gjør ham opmerksom paa det. Han skjælder paa tysk og jeg paa norsk til fornøielse for en flok gategutter som dog til-

slut tar min part og truer med at jule chaufføren.

Nei, jeg likte ikke Hamburg. Og det var saa vondt at se krigsinvalidene som humpet omkring og solgte prospektkort. Jeg la ogsaa merke til et eget herjet træk over ansigterne paa de ældre tyskere — de som har oplevet krigens rædsler og gru. Mange hadde utallige arr i ansikterne. Jeg indbilder mig at det er efter granatsplinter.

Olga Bjoner

110190

Fredriksstad Blad 8/8-1930